

Christus ons leven

J.C. Metcalfe

Oorspr. uitgave: "Christ our Life", J. C. Metcalfe, The Overcomer Literature Trust.
Uitgegeven in nrs. 61 tot 63 van 'Brood voor een hongerig hart' Mandolinehof 36, 2992 NH Barendrecht Nederland.

Tenzij anders aangegeven komen alle Schriftaanhalingen uit de Statenvertaling 1977. Voetnoten door M.V.

Hoofdstuk 1

Leven uit Christus

of: De altijd tegenwoordige kracht van Golgotha

Er zijn de laatste tijd nogal wat boeken verschenen met als thema: Het leven van Jezus. Sommige zijn met eerbied geschreven en bieden hulp, andere zijn precies het tegenovergestelde. In alle schuilt echter het gevaar bij te dragen aan een zorgvuldig geplande aanval op 'levend' christendom. Het doel van deze aanval is: *iedereen te doen terugkijken in het verleden*. Dat is toch niet zo verschrikkelijk, of wel? Het is dodelijk! De kern van de christelijke boodschap is "Jezus leeft", en niet "Jezus leefde". Er is een geweldig verschil tussen deze twee. Christendom is een persoonlijke, tegenwoordige ervaring van de levende Christus, en al het andere is bedrog. Als de satan ons er toe kan bewegen een godsdienst te bouwen door terug te kijken op feiten in het verleden, hoe waar en geweldig deze in zichzelf ook mogen zijn, dan lokt hij ons daarmee in het verderf. Misschien komt dit schokkend over, maar het is waar.

Bisschop J. C. Ryle heeft eens geschreven: "Het christelijke geloof voorziet precies in datgene, waar de ziel en het geweten van de mens behoefte aan heeft. De heerlijkheid van Gods Woord is, dat het aan de mens de enige Vriend en Middelaar openbaart die hij nodig heeft, de Godmens Christus Jezus. Het vertelt ons van de enige Priester die in onze noden voorziet, Jezus, de Zoon van God. Het stelt Hem in al Zijn volheid voor ons... als de enige Persoon, naar wie ons hart verlangd heeft".

Hij heeft gelijk, want de Heer Jezus Christus "is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem; en Hij is het hoofd van het lichaam, [namelijk] van de gemeente. Hij, Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn. Want het het is [des Vaders] welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou" (Kol 1:17-19). Welnu, als u en ik ware christenen willen worden, dan zal dit alleen kunnen door de kracht van de Heiland, die eens voor onze zonden stierf en nu leeft om onze Heer en Koning te zijn. Laten we eens kijken hoe dit in de praktijk uitwerkt, in bijvoorbeeld de

Vergeving

Als ik het Evangelie zoek te prediken, komen vaak de volgende woorden van een heerlijk lied in mijn gedachten:

Kom, vermoeide ziel, en vind hier rust;
aanvaard de verlossing, en wees gezegend;
*de Christus die stierf, is door God gekroond
om vergeving te schenken op verlossingsgrond*

Veel zogenaamde Evangelie prediking gaat nooit verder dan: "Je moet geloven dat Christus voor je stierf". Dat is nu precies de misvatting waar we over spraken. We worden gered door de levende Christus, die voor ons in de hemel verschijnt en daar voor ons pleit op grond van Zijn Eigen offer op Golgotha.

De brieven maken dit met grote nadruk duidelijk. "Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren. *Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van de toorn*. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon, *veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven*" (Rom 5:8-10). "Christus Jezus is het, die gestorven is; ja, wat

meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechter[hand] Gods is, Die ook voor ons bidt” (Rom 8:34). “En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige” (1Joh 2:1). Deze drie gedeelten zijn slechts het begin van een lange lijst, die iedereen met enige kennis van het Nieuwe Testament zelf zou kunnen samenstellen.

Beeld uzelf nooit in, wanneer u feiten over de Heer Jezus uit het verleden aanvaardt, en eerbied hebt voor de Jezus van de Evangeliën, dat u de kern van de zaak in u hebt. Wie redding zoekt, vindt die uitsluitend in de Heiland; deze twee zijn niet van elkaar te scheiden. “Die de Zoon heeft, die heeft het leven” (1Joh 5:12). Vergiffenis ontvangen we alleen omdat de grote Hogepriester een “onvergankelijk priesterschap heeft. Waarom Hij ook volkomen kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden” (Hebr 7:24-25).

Vele oprechte mensen in onze christelijke gemeenten leiden door onkunde omtrent deze dingen een krachteloos, zinloos en verslagen leven.

Het overwinnend leven

Het overwinnend leven is geheel en al een zaak van verbonden zijn met een levende Heiland. Christus is ons leven. Deze waarheid komen we in het Nieuwe Testament telkens tegen. “Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechter[hand] Gods... Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God” (Kol 3:1-3). Hier vind je werkelijk overvloedig leven! Toen Christus op het kruis stierf, stierf ook ik, die als het ware koning van m'n eigen kasteel was; en nu is mijn leven met al zijn mogelijkheden, zijn zwakheid en zijn bekwaamheid, vreugde en verdriet, overwinning en moeite, verborgen in de holte van de hand van een almachtige Heiland. Zal Hij er niet iets moois en bruikbaar van maken? En kan ik Hem niet volkomen vertrouwen?

Kun je iets van de opluchting begrijpen waarmee de onstuimige en toch zwakke Petrus uitdrukking kon geven aan de algemene ervaring die hij met zijn bekeerlingen deelde: “Die zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout, opdat wij, aan de zonden afgestorven zijnde, voor de gerechtigheid leven zouden; door Wiens striemen gij genezen zijt. Want gij waart als dwalende schapen; maar gij zijt nu bekeerd tot de Herder en Opziener uwer zielen” (1Petr 2:24-25). Kun je ook iets proeven van de triomf waarmee de bekeerde farizeeër, Saulus van Tarsus, wiens voornaamste ‘handelswaar’ was geweest ‘goede werken’, kon verklaren: “Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, [doch] niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft” (Gal 2:20). Denk hier eens over na! Dat hopeloze zelfleven deelde in de dood van Christus; nu leeft Hij in mij, mijn ‘hoop der heerlijkheid’, en het praktische, alledaagse leven kan ik nu in de kracht en het geloof van een inwonende Heiland onder ogen zien.

Dit is overwinnend leven, waarin het leven van Christus tot ontplooiing kan komen. De Christus, die leed en stierf om een verloren wereld te redden, leeft verder in Zijn volk, opdat zij, indien noodzakelijk, ook zouden lijden of sterven, niet voor ‘een zaak’, niet zomaar om ‘waarheid’ te verdedigen, maar opdat zielen gered zouden worden van de afschuwelijke werkelijkheid van een eeuwigheid zonder Christus. Ben jij dit overwinnende leven van rust en toch onophoudelijke activiteit reeds ingegaan? Rust, omdat de Herder iedere last voor je draagt; activiteit, omdat Hij je leidt in die ‘weg van goede werken’ die Hij reeds tevoren voor je bereid heeft?

We willen nu terugkeren naar de inwendige ziekte, die we willen noemen:

Verleden-tijd-ziekte

De symptomen hiervan kan men overal waarnemen. Eens bezocht ik een Rooms Katholieke kerk. Op de muren waren afbeeldingen van de “zeven statiën van het kruis”. Er heerste zeer zeker een eerbiedige stilte en mensen knielden, maar ik was omringd door kentekenen van een godsdienst van een dood verleden, die geen kracht had om aan de diepe noden van het menselijk hart tegemoet te komen en die geen levende Christus bood. Toen dacht ik: “Waar kan ik dan wel terecht? Kan ik mijn eeuwig welzijn toevertrouwen in de handen van de moderne, ruimdenkende, verlichte school van predikers? Wat zullen die mij leren? Niets meer, dan *terug te kijken* naar die Jezus van de

Evangelien. Hij zal afgeschilderd worden als een man, die bloot stond aan vergissingen; wiens onderwijs, gekleurd door de misvattingen van de tijd waarin Hij leefde, niet helemaal het vertrouwen waard is. Men zal mij aansporen Hem als voorbeeld te nemen, Zijn houding over te nemen en te proberen iets van Zijn Geest in het moderne leven in te brengen. Men zal daaraan toevoegen, dat ik ook mijn nut kan doen met de leringen van de stichters van andere godsdiensten”.

Vermijd zulk gif! Als Christus niet God is, als Hij niet nu leeft om met Zijn kostbaar bloed voor de genadetroon te pleiten, als Hij nu niet gereed is om door Zijn Geest door het geloof in onze harten te komen wonen, dan heeft het christendom geen boodschap voor de wereld en is het niets anders dan een vrome oplichterij. Zoals de grote Britse staatsman, W.E. Gladstone, het eens stelde: “Een christendom zonder Christus is geen christendom; en een Christus die niet Goddelijk is, is iemand anders dan de Christus, door wie de zielen van christenen gevoed worden”.

Toen vroeg ik me af: “Maar als ik mijn toevlucht zoek bij Evangelische christelijke gemeenschappen, ben ik er dan zeker van dat ik op de rechte weg geleid zal worden?” Ik zou met mijn hele hart wensen dat ik hierop een positief en duidelijk “Ja!” kon zeggen. Maar is ook hier het gevaar niet groot, dat ik terecht kom bij mensen, wier ‘leerstellingen’ en ‘onderwijs’ dode overleveringen uit het verleden zijn, en wier leven beheerst wordt door wettische principes, in hun privéleven verslagen, wereldlingen in het zakenleven, ver verwijderd van de nood van een lijdende wereld, die gevaarlijk dicht in de buurt van een farizeïsme wandelen? Zal ik niet, door mij toe te leggen op de waarheid, of op de letter van de Schrift alleen maar een twister worden, in wiens hart de frisse geur van de genade van God ontbreekt? En als ik mij zorgen maak over de toestand van mijn ziel, zal men mij er dan niet toe brengen bepaalde uitspraken over Christus te accepteren om zo gered te worden? Maar dan zal ik ook in korte tijd ontdekken, dat het “niet werkt” en het resultaat zal zijn dat ik terug zal drijven in de wereld, of een wettisist worden, of ik zal een of andere dwaalleer achterna gaan, omdat ik nog altijd een oplossing zoek voor de noden van mijn hart.

De nawerking van moderne evangelische campagnes is maar al te vaak een soortgelijke tragedie. Professor Henry Drummond zag dit gevaar. Hij vroeg zich af: “Men wil ons en de wereld door de onweerstaanbare logica van teksten bewijzen, dat we gered zijn, maar we blijven zitten met de moeilijkheid, dat we niet alleen onwaardig aan het Koninkrijk van God, wat we natuurlijk allemaal zijn, maar bovendien absoluut niet in staat het Koninkrijk binnen te gaan”. Jarenlang is hij bezig geweest met een hele serie teksten, waarin de woorden ‘geloven’ en ‘gered worden’ de termen waren, waar het om ging. En vanaf dat moment was zijn toekomst, door de gehele Schrift en alle logica en theologie, gegarandeerd. Hij onttrok als het ware aan de Schrift een polis voor een levensverzekering, waardoor hij nu verzekerd was van eeuwig leven na de dood.

Dit is geen zaak om licht over te denken.

Was het maar zo dat het voorgaande slechts een karikatuur is. Het is echter helaas zo, dat velen niets anders tonen dan een soort formule, een logische redenering, of een of andere ervaring die lang geleden gebeurd is, en waarvan men hun toen verteld heeft dat dit nu ‘behoudenis’ was.

Het is nooit de Christus-van-het-verleden, noch onze kennis van bepaalde feiten omtrent Hem, die ons in een levende gemeenschap met God zal brengen. Christendom vindt z’n middelpunt in Christus zelf en heeft buiten Hem geen bestaansgrond. Om Professor Drummond nog eens te citeren:

“Christendom is een nieuw leven inbrengen in de geestelijke mens, leven van een kwaliteit die we nergens anders in de schepping aantreffen. Dit alleen geeft aan het christendom boven alle andere godsdiensten het bijzondere kenmerk van Goddelijkheid. Maar wat is dan dit vreemde en nieuwe dat in de natuur van een christen wordt ingebracht en dat van zo’n vitaal belang is? *Het antwoord is kort: het is Christus. Wie de Zoon heeft, heeft het leven*”.

Zullen we nu tot slot deze dingen eens samen onder ogen zien? Hoe staat het met jou, met u? Is de levende Jezus de uwe? Luister eens naar het getuigenis van John Fletcher, een van de grootste heiligen die het vroege Methodisme heeft voortgebracht:

Ik heb niets en ik ben niets,
mijn schat is in het bloedende Lam,

zowel nu als tot in eeuwigheid.

Vindt dit een weerklank in uw hart? Kent u een soortgelijke ervaring? Of bevindt u zich in de trieste toestand waarvoor we gewaarschuwd worden: “**Hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht daarvan verloochend hebben**” (2Tim 3:5). Kracht? Welke kracht? “**Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods**” (1Kor 1:24). Hij alleen kan ons genezen van de ‘verleden-tijd-ziekte’ en kan ons leven doortrekken van Zijn aanwezigheid. Hij is ons leven.

Hoofdstuk 2

Leven in Christus

of: onder de schaduw van Golgotha

Ik sta vaak verbaasd als ik denk aan de wonderen die God wil doen voor elk die van Hem wil leren en die op Zijn uitnodigingen ingaat. In het verhaal van het bruiloftsmaal in Lukas 14 worden mensen uitgenodigd om met de Koning feest te vieren en zo *werkelijke gemeenschap met Hem* te hebben; maar er volgt meteen een hele serie verontschuldigheden van de genodigden.

In de verzen die volgen, noemt de Heer Jezus de voorwaarden waaronder men tot Zijn Feest kan ingaan. De basis is: vereniging met Christus op Golgotha. Als we er voor het eerst van horen, dat we “gekruisigd” moeten worden en onszelf als gestorven moeten beschouwen, komt dit afschrikwekkend op ons over. Toen ik er voor het eerst van hoorde, begreep ik er niets van. Het kwam op me over alsof een of andere grote kracht mij vast greep en ging omvormen tot iets wat ik niet begreep. Ik was er ook niet zeker van of ik daar wel toe omgevormd wilde worden! Het kwam me allemaal zo onpersoonlijk over, *totdat* ik begon te zien, dat achter alles wat daar geleerd werd de doorboorde handen van de Heer Jezus naar mij uitgestrekt waren, om mij aan Zijn eigen beeld gelijkvormig te maken. *Toen* begon ik de dingen uit een heel andere gezichtshoek te bekijken; en ik wil er bij u de nadruk op leggen dat de boodschap van het kruis, en de basis van vereniging met Hemzelf, z’n beginpunt vindt in de woorden van Christus en Zijn beloften.

De Heer Jezus windt er nooit doekjes om, en Hij stelt volkomen duidelijk, dat wie niet bereid is zijn kruis op te nemen, geen van de vreugden en weldaden van het christenleven zal kunnen smaken. Er is geen ruimte voor compromis; het staat er duidelijk. Jezus “wist wat inde mens was”. Er is niemand anders die ten volle weet wat er in u en mij omgaat, zelfs niet diegene die ons het meest nabij is. Maar Jezus “wist wat in de mens was”, en Hij was niet bereid de uitbreiding van Zijn Koninkrijk aan een mens toe te vertrouwen, of de mens toe te staan Hem koning te maken. Vandaag de dag bestaat zoveel christelijk werk uit wat *door mensen voor de Heer* gedaan wordt. Daarom heeft het geen geestelijke waarde.

In de eerste dagen van mijn christenleven werkte ik intensief voor de Heer, en vaak heb ik mijzelf, en ook degenen om me heen, pijn gedaan! Toen kwam er een tijd dat ik aan het einde kwam van m’n eigen bekwaamheden, en de christelijke wandel begon erg moeilijk en zwaar te worden. Het begon een last en een zorg te worden, *totdat* de Heer me dit ene begon te tonen: “Je moet je kruis op je nemen. Als je mij vertrouwt en je kruis op je neemt, zal Ik in je werken, en je een zegen tonen die je niet voor mogelijk hield, en nadien zul je de oogst met mij binnen mogen halen”. Er zijn geen grenzen aan datgene wat God kan doen met een mens, die uit wil gaan. Niet om *voor* de Heer te werken, maar om de Heer toe te staan van zijn leven iets moois te maken voor Zijn naam, en *door* hem heen te werken.

Er komt geen einde aan de vreugde van zo’n leven. Er zullen moeilijkheden zijn, maar wat is het leven zonder moeilijkheden. Mensen die een leven zonder moeilijkheden willen, zijn sponzen en geen mannen of vrouwen. God heeft in de mens een groot verlangen geplant, de ambitie om iets te bewerkstelligen wat echt de moeite waard is, maar het is een heel verschil of dat verlangen tot doel heeft het bevredigen van het hart van Jezus, of de verheffing van onszelf.

Als de Heer Jezus spreekt over het opnemen van het kruis worden er in het Grieks drie verschillende woorden gebruikt.

Het eerste woord dat we tegenkomen, is *lambano*. Dit betekent ‘nemen of ontvangen’ en het wordt gebruikt in Matth. 10:38. Dit woord heeft iets heel vastbeslotens. Het is een persoonlijke beslissing; de daad om *naar* iemand toe te gaan en *van* deze persoon iets te ontvangen.

Een van mijn twee jongens deed mee aan een sportevenement op school en won twee onderdelen. Met het sporten had hij geen enkel probleem, maar hij zag op tegen het moment om zijn prijs in ontvangst te nemen. Waarom? Omdat hij voor het oog van vele mensen een stap moest doen, uit de menigte moest treden, en zijn prijzen ontvangen uit de handen van iemand die ze hem aanbood. Dit illustreert de kracht van het woord *lambano*, nemen of ontvangen. *Ons* wordt geboden dit kruis op te nemen, en het als ons eigene te ontvangen, als de grondslag van ons leven.

De Heer Jezus zegt tegen u en mij: “Ik ga je een aandeel in Mijn kruis geven. Het is Mijn wil voor jouw leven, dat de schaduw van Mijn kruis over je leven zal vallen. Zonder dit kruis, zul je nooit vrucht voort kunnen brengen, of de vreugde binnen kunnen gaan, of door God gebruikt kunnen worden”. Wilt u dat dit gebeurt? Herinnert u de jongeman die tot Jezus kwam en zei: “**Wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?**” (Mark 10:17). Er zijn veel mensen die wel zover willen gaan; en de Heer zei: “**verkoop alles wat gij hebt en geef het de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, neem het kruis¹ op, en volg Mij**” (Mark 10:21). De jongeman had veel bezittingen. Daarom draaide hij zich om en ging bedroefd weg. Maar luister naar Paulus: “**Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus’ wil schade geacht**” (Fil 3:7), en ook: “**Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus; door Wie de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld**” (Gal 6:14). Het klinkt moeilijk, maar het maakt een verschil als u ontdekt dat het u wordt aangereikt door die handen, die voor u doorstoken werden. Dan zult u komen en van Hem uw nieuwe levensbasis aannemen, gegrondvest in dit ene: “Ik zie van alles af; ik ben gekruisigd met Christus en het is Christus die in mij leeft. Ik leg in Zijn handen het absolute alleenrecht om over mijn leven te heersen”.

Toen ik in het leger was, kon ik niet zomaar doen wat ik wilde. Door mijn handtekening onder bepaalde papieren te plaatsen, sloot ik een definitieve overeenkomst. Vanaf dat moment had ik het recht een uniform te dragen en zou in al mijn lichamelijke behoeften worden voorzien, maar er was ook deze voorwaarde: “Je bent van ons. Waar we je ook zeggen heen te gaan en wat we je ook zeggen te doen, je moet het zonder meer uitvoeren”. Op een nacht, drie dagen voor mijn eenentwintigste verjaardag, ging ik naar het officiersverblijf, en daar lag in mijn postvak een enveloppe met als opschrift: “Geheim en vertrouwelijk”. Ik opende hem en las: “Maandagmorgen moet u klaar staan in Dover om ingescheept te worden”. Het was toen vrijdagavond. Het had geen zin om er tegenin te gaan. Ik had op me genomen alle orders te gehoorzamen, en zolang ik in het leger was stond ik ter beschikking van de regering. Dit is een illustratie van de manier waarop de schaduw van het kruis over ons leven valt.

De basis van vruchtbare dienst

Het leven van het kruis houdt in, *dat we het recht om over ons eigen leven te beslissen opgeven*, dat de Heer Jezus Christus de heerschappij in Zijn eigen handen neemt en ons leidt zoals Hij wil. Hebt u van Hem dit leven aanvaard? Het is gemakkelijk genoeg te geloven dat zo’n leven een goede zaak is, maar het is heel iets anders het voor jezelf aan te nemen en te verwelkomen. U zegt: “Heer, als zo’n leven noodzakelijk is, veronderstel ik dat ik het moet aannemen”. Ja, maar je moet het niet met tegenzin doen. Ziet u niet dat u buiten dit ene, de schaduw van het kruis over uw leven, niets kunt doen in christelijk werk of in het christenleven? Het merkteken van het kruis is het merkteken van de dienstknecht van de Heer. Er is een rustplaats, waar Christus ons stap voor stap naar toe leidt. Vindt u het erg moeilijk los te staan van de dingen die in uw leven gebeuren? U komt op een kruispunt, en u wilt zus en zo doen, maar Hij wil misschien niet dat u dat doet. Kunt u naast de dingen gaan staan en zeggen: “Heer ik wil datgene, wat U met mijn leven wilt. Ik vertrouw dat U voor mij zorgt. Ik wil het aan U overlaten”?

¹ Dit is het dragen van ‘s mensen eigen kruis (vgl. Mt 10:38; 16:24; Mk 8:34; 10:21; Lk 9:23; 14:27). Enerzijds betekent dit dat de gelovige daarmee in de voetstappen treedt van zijn Heer, niet groter zijnde dan zijn Meester, maar tevens ook dat hij zijn ‘oude ik’ in de dood overgeeft, overeenkomstig de positie van zijn ‘oude ik’ in Christus. (M.V.)

Mensen praten over “geleid worden door de Heer”. Wees voorzichtig met zulke uitdrukkingen. Ons hart is vaak zo misleidend, dat we handelen zoals we het zelf willen en dan zeggen: “De Heer leidt”. Maar het trieste is, dat we van zulke “leiding” geen vrucht zien. Ik heb jonge mensen onder mijn hoede gehad en moest hen precies hiermee confronteren, en dan toezien hoe ze hun keuze zouden maken. Vaak beginnen de moeilijkheden als jonge mensen verkering willen. Dit is een punt waar we naar eigen goeddenken willen handelen en waar vele jonge levens verwoest worden. Aan de andere kant weet ik ook van een jong echtpaar op het zendingsveld. Zij aanvaardden de roep van de Heer om uit te gaan in Zijn dienst. Ze werden voor vijf jaar gescheiden, waarin één van hen een volledige ziekenhuisopleiding volgde, en waarin de ander zei: “Ik moet mezelf toerusten voor de dienst van de Heer, en ik ben niet erg gehard en een gevoelstype”. Dus zocht hij een baan, en vond er een op een lijnboot, waarbij hij zei: “Als ik hier kan getuigen, kan ik het overal”. Nu zijn ze weer samen, verenigd in een liefdevolle, vruchtbare dienst. Beiden hebben ze de les van de Heer geleerd, beiden zijn ze geschaafd en gevormd; en beiden hebben ze de weg van het kruis aanvaard.

Als we zeggen dat de weg van het kruis moeilijk is, geven we zondermeer af op het karakter van onze Heer en nemen we onbewust de woorden van Petrus over: “**Heere, [wees] U genadig! dit zal U geenszins geschieden**” (Matt 16:22). De stem waarmee Hij zegt: “Je moet je kruis op je nemen”, is *de stem van volmaakte lieflijkheid en volmaakt begrip*.

Van uw kant moet er een besliste houding zijn. U kunt er niet mee schipperen. “Dit leven is voor Mij!” Welnu, neem het Heer, hier en nu. Maar wacht even! Bereken de kosten! Ga eens even zitten en reken het eens goed na. Is het de moeite waard, om de Heer Zijn weg volkomen en volmaakt te laten gaan? Er bestaat een grote kloof tussen bruikbaar en onbruikbaar leven. De weg van het kruis is een leven van bruikbaarheid, en de weg van uw eigen wil is een leven van volkomen onbruikbaarheid.

Het tweede woord dat we tegenkomen voor het opnemen van het kruis is het woord “airo” en het komt voor in [Matth 16:24](#), [Markus 8:34](#) en [Lukas 9:24](#). Het betekent “grijpen”, “gewinnen”, “wegdragen”, maar er zit nog iets heel intensiefs in: “Een standaard dragen en opheffen”. Toen ik nog een kleine jongen was, die voor het eerst naar school ging, hadden we een spel dat we noemden “Frans en Engels”. Op de grond was een veld gemarkeerd en in tweeën verdeeld; aan elk einde hadden we zakdoeken neergelegd die vlaggen moesten voorstellen. Je moest proberen de scheidslijn over te steken, achter de vijand te komen, dan een vlag pakken, deze omhoog houden en ermee naar je eigen gedeelte teruggaan. Je moest de veiligheid van je eigen gebied verlaten, en als je onderweg gepakt werd, werd je een gevangene en moest je gered worden.

Als u uzelf veilig en comfortabel wilt voelen, als u geen risico wilt, een leven waarin u vrede hebt met iedereen, nooit aanstoot gevend aan iemand; als uw doel is een leven dat niets *kost*, dan kunt u dit woord “airo” maar beter niet bestuderen. Het voorrecht van het leven van het kruis is geweldig. Alle godsmannen in alle eeuwen hebben het merkteken van Golgotha gedragen. Als je tegenwoordig mensen over John Bunyan hoort praten, zou je bijna denken dat hij de populairste man uit zijn tijd was, maar hij was in feite weinig geliefd. Waar is Paulus geëindigd? Erg eenzaam in Rome, waar hij op de bijl van de beul wachtte. Toch schrijft hij: “**Verblijdt u in de Heere te allen tijd; Weer zeg ik: Verblijdt u**” (Fil 4:4). Hoe kan dit nu in zo’n leven van moeite en hard werken? Laatst las ik wat Paulus verdroeg, en knielde toen neer en huilde van schaamte. “**Van de Joden heb ik veertig [slagen] min één, vijfmaal ontvangen. Driemaal ben ik met roeden gegeseld geweest, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een [ganse] nacht en dag heb ik in de diepte doorgebracht. In het reizen menigmaal in gevaren van rivieren, in gevaren van moordenaars, in gevaren van [mijn] geslacht, in gevaren van de heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op de zee, in gevaren onder de valse broeders; In arbeid en moeite, in waken menigmaal, in honger en dorst, in vasten menigmaal, in koude en naaktheid. Behalve de dingen, die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de zorg van al de gemeenten**” (2Kor 11:24-28).

Ik zei: “Heer, wat weet ik van dit leven?” Het leven van Paulus spreekt vandaag nog. Zijn getuigenis leeft. Door zijn leven wordt er nu nog vrucht ten eeuwige leven vergaderd. Wij moeten dezelfde visie voor dit leven hebben. Paulus rekende al het andere schade en strekte zich uit om dit leven te winnen. U kunt misschien zeggen: “Ja Heer, ik zal m’n werk opgeven”. Niet zo snel! Blijf waar u

bent en houd rekening met God. Leer daar met Hem samen te werken voor de redding van zielen. Hij zal er op Zijn manier wel voor zorgen dat u uw werk zult verlaten, zo dit in Zijn plan met u past. De beste grond om opgevoed te worden voor toekomstige dienst en om beproefd te worden, is *volkomen de Zijne te zijn* in de huiselijke sfeer, de gewone plichten, of waar uw dagelijks leven zich ook afspeelt.

Het derde woord dat gebruikt wordt voor het opnemen van ons kruis is “bastazo”. Dit betekent dragen of vervoeren zoals een drager een zware last draagt. Dit komt voor in **Lukas 14:27**. Het wordt gebruikt in het vers: “*Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus*” (Gal 6:2). De Heer zegt: Tenzij je je kruis op je neemt en het draagt, en het volle gewicht ervan neemt, kun je Mijn discipel niet zijn. Dat klinkt erg moeilijk nietwaar? Maar Hij zegt ook: “*Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven*” (Matt 11:28). “*Werp uw zorg op de HEERE, en Hij zal u onderhouden*” (Psalm 55:23; 1Petr 5:7).

Op allen die Hem dit toestaan, legt Hij zware lasten. Ik heb soms gezegd: “Heer, ik kan niets meer dragen”. Hoe staat het met u? Misschien is er een ziekte of een andere moeilijkheid in uw familiekring gekomen, of misschien hebt u zelf met ziekte te kampen gehad, en hebt u net als ik gezegd: “Heer, ik kan niet meer dragen”. Als uw schouders zich dan begonnen te buigen onder wat een ondragelijk gewicht leek te zijn, kunt u dan ook zeggen: “Heer, *wilt U dit niet voor mij dragen?*” Als u dat kunt zult u er, voor u er erg in hebt, in contact komen met de een of andere behoeftige ziel en deze kunnen dienen. Als het kruis in ons innerlijk leven en ervaring is ingeweven, brengt het onvermijdelijk vrucht voort.

Als u zielen wilt, en daarmee bedoel ik geen bekeringen, ik bedoel niet of u een samenkomst wilt kunnen beïnvloeden zodat mensen naar voren komen en hun naam op een kaart invullen; ik bedoel ook niet of u in staat wilt zijn uw persoonlijkheid te gebruiken om op de gevoelens in te werken; ik bedoel dit: hebt u er werkelijk een verlangen naar dat *zielen geboren zullen worden uit God*? Als u dit wilt is er slechts één manier: “Tenzij iemand zijn kruis op zich neemt”. Als u hiertoe bereid bent ligt er vrucht in het verschiet. Als u bereid bent het aan te nemen, het te *gewinnen*, het te *dragen*, wat een vreugde zal dit u bereiden, als het bruiloftsmaal van het Lam in de hemel gevierd zal worden. Bedenk, dat toen de schaduw van het kruis over de Heer Jezus viel, er van Hem geschreven staat, dat “*Die in de dagen van Zijn vlees, gebeden en smekingen tot Hem, Die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vrees*” (Hebr 5:7). Zijn menselijke angst werd gestild door het feit dat Zijn Vader Hem de opdracht had toevertrouwd om voor ons de dood te smaken. Maar hoe staat het met ons? Zelfs als wij geroepen worden lijden onder ogen te zien, dat het leven van elke kleur of vreugde schijnt te beroven, fluistert Hij ons toe: “Mijn kind! Ik ben deze weg gegaan! En niet alleen dat, Ik heb voor jou nog veel erger verduurd. Wil je Mij niet vertrouwen? Wil je deze weg niet in gemeenschap met Mij gaan? Ik zal je nooit verlaten. Er zijn mensen die Ik alleen op deze manier kan bereiken, die anders, als jij Me in de steek zou laten, voor eeuwig verloren zouden gaan. Maar als je slechts alles aan Mij wilt overlaten, zul je als je in Mijn tegenwoordigheid ingaat een vreugde vinden, die je nooit voor mogelijk had gehouden”. Wat zullen wij antwoorden?

Hoofdstuk 3

Leven voor Christus - betekent dit het klooster of het kruis?

Enige tijd geleden werd mijn aandacht getrokken dooreen vers in het Hogepriesterlijk gebed van **Johannes 17:15** “*Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van de boze*”. Sindsdien ben ik aan het zoeken naar de betekenis van deze bede.

Is dit de sleutel tot het onbegrijpelijke feit dat er in onze moderne wereld geen contactpunt schijnt te zijn tussen de christelijke kerk en gewone mannen en vrouwen; zodat het Evangelie hun onbekend is, en een onvoorstelbare onbekendheid met zelfs de meest eenvoudige en fundamentele feiten van het christenleven bijna algemeen is? Veel lezers zullen ogenblikkelijk antwoorden: “Deze onwetendheid is voor ons niet onbegrijpelijk. Die wordt veroorzaakt door de vloedgolf van kwaad die over de wereld gaat, als een voorspel voor de uiteindelijke afval in de laatste dagen”. *Maar is dat*

waar? Is het niet mogelijk dat het werk van de vijand subtieler is dan wij ons hebben gerealiseerd, en dat hij misschien zelfs de gemeente als zijn instrument gebruikt om de wereld te houden in de duisternis die zo duidelijk in zijn plan past? Als dit waar is, heeft hij een methode gebruikt waarmee hij in vele landen en in verschillende eeuwen reeds veel succes heeft gehad, en die “de verleiding van het klooster” genoemd zou kunnen worden.

Om eens een voorbeeld van deze eenvoudige strategie te noemen: in de Middeleeuwen gingen diegenen, die naar een heilig leven zochten, het klooster er. de cel in. Het resultaat was een mislukking. Binnen het klooster vond men evenzeer allerlei soorten ongerechtigheid, temidden waarvan levens als die van Thomas á Kempis, Tersteegen en anderen op eenzame hoogte als machtige uitzonderingen afstaken. Hun kracht lag niet in het kloosterleven, maar juist in het overwinnen van het kloosterleven, en ondanks het kloosterleven. Het veroorzaakte ook zo’n wijde kloof tussen de religieuzen en de ‘wereldlingen’ dat onwetendheid, duisternis en bijgeloof de mensheid volkomen dreigde te overspoelen. De hele hel verheugde zich over deze toestand, die zo uitstekend geschikt was om het doel van zijn prins te voleindigen. Maar God had Zijn antwoord gereed. De vloedgolf van de reformatie spoelde het klooster weg, en het licht van het Evangelie scheen helder in het gewone leven van alledag. Het had zo’n groot effect op de politiek en de internationale betrekkingen, dat de eerste graaf van Birkenhead, een politicus, dit classificeerde als een ‘keerpunt in de geschiedenis’.

Naar ik meen is de christelijke kerk vandaag weer in precies dezelfde ‘kloosterval’ gelopen met dezelfde desastreuze gevolgen, al lijkt het een andere vermomming te zijn. Met de groei van het liberalisme en de ‘ruimdenkendheid’ die na de strenge Victoriaanse tijd opgeld deden, werd ‘afscheiding’ een van de strijdkreten van het evangelisch christendom. Het is vaker gezegd, dat dwaling gewoonlijk het gevolg is van een te grote nadruk leggen op een deel van de waarheid. Het duurde dan ook niet lang voordat de oprechte afscheiding vermengd werd met een zekere mate van exclusiviteit en een kloostermentaliteit. De gevolgen van deze onbewuste trend zijn tweevoudig geweest. In de eerste plaats is het evangelisch christendom nu, ondanks de steeds toenemende invloed daarvan in de laatste jaren, een ‘hutspot’ van zelfgenoegzame gemeenschappen. Deze gemeenschappen zijn de moderne versie van de middeleeuwse kloosterorden. Elk daarvan legt in zijn onderwijs op een of ander punt speciale nadruk. Gehoorzaamheid aan z’n leerstellingen, onderwerping aan z’n leiders, z’n gemeenschap en z’n gewoontes, zijn noodzakelijke onderdelen van elks geestelijk programma. In de Geborgenheid van haar samenkomsten vindt men rust en bescherming tegen het tumult van het moderne leven.

Maar, om Ds. G.S. Bowes, te citeren: “Onder het kleed van een monnik kan de geest van de wereld schuil gaan, maar een geestelijk mens kan ook temidden van een grote menigte gemeenschap met God hebben”. In deze beschutte evangelische plaatsen heeft de ‘geest van de wereld’ vaak zijn hoofd opgestoken. Jaloezie, het zoeken van een voorname plaats, geruzie, bitterheid, kritiek, bekrompenheid, het ontbreken van liefde, enz., hebben veel van deze gemeenschappen, waar geestelijke waarheden geprezen werden, verdeeld. In sommige gevallen heeft de weigering om enig contact met het openbaar en politiek leven om hen heen te hebben, de reikwijdte van zulke vergaderingen en kerken beperkt. In de tweede plaats is de afstand, ontstaan als natuurlijk gevolg van deze afscheiding, gedurende de afgelopen jaren al groter en groter geworden tussen Evangelische christenen als een klasse en de gemiddelde man en vrouw buiten hun kerken. Alle pogingen om deze kloof door evangelisatie -samenkomst of campagnes te overbruggen zijn in de praktijk mislukt. In die gevallen, waar echte bekeerlingen zijn gewonnen, zijn dit over het algemeen diegenen die reeds een zekere achtergrond aan onderwijs en kennis hadden en daarom rijp waren voor de werking van de Heilige Geest. De grote massa van de doorsnee mensen weet niets van het Evangelie en heeft er ook geen belangstelling voor. Ze beschouwen dit slechts als een van de vele ideeën en theorieën die door literatuur en speciale activiteiten een wijde bekendheid genieten.

Ik sprak eens met een politicus. Zijn commentaar op de toestand in de wereld was: “Wat we meer dan ooit nodig hebben is een nieuwe Wesley”. John Wesley zei van zichzelf: “Ik ben door God gezonden om mensen te overtuigen Christus tot het middelpunt van hun relaties te maken”. Hierin bevond hij zich in ware apostolische opvolging, want Paulus vertelt ons dat hij een dienaar was:

“Om te vervullen het Woord Gods; [namelijk] de verborgenheid ... welke de rijkdom der heerlijkheid van deze verborgenheid is onder de heidenen, welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid” (Kol 1:25-27).

Dit is nog steeds de grote opdracht van de hedendaagse kerk. Christus in ons moet getoond worden aan de wereld, en satan zal alles doen om ons hiervan af te houden. Hoe kunnen we deze opdracht uitvoeren, als wij ons opsluiten in de kloosters van onze zelfgemaakte afscheidingen? De kloosters moeten afgebroken worden, en mannen en vrouwen moeten niet alleen naast de onbekeerden en onwetenden *werken*, maar bovenal naast hen *leven*. Het is niet genoeg om diensten voor hen te houden, voor hen te bidden, of achter de schermen voor hen ‘oorlog te voeren’. De grote behoefte van mensen in deze tijd is meer en meer: “Heren, wij zouden Jezus wel willen zien”. De Heer Jezus vertelde Zijn discipelen: “Gij zijt het zout der aarde” (Matt 5:13). Maar zout moet gemengd worden met datgene waaraan het toegevoegd wordt om er smaak aan te geven. Opnieuw: “Gij zijt het licht der wereld” (Matt 5:14), maar “Noch steekt men een kaars aan, en zet die onder een korenmaat” (Matt 5:15). Een lamp die achter een muur verborgen is, is van geen nut voor degenen die aan de andere kant zijn. Het tegengif voor ieder ‘isme’, politiek of anderszins, en het behoud van deze wereld van de chaos, is Christus Zelf. Hij woont door geloof in de harten van diegenen, die samen Zijn Gemeente vormen, en het licht van Zijn tegenwoordigheid moet altijd gezien kunnen worden door diegenen die dit licht nodig hebben.

De schrijver van een artikel met als titel *Europa op de kruispunten*, dat net na het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog geschreven werd, zei: “Misbruik van het Christendom brengt vijandschap teweeg, maar kennis van z’n Stichter wekt vaak belangstelling. Als Christendom niet meer dan een dogma is, zal de werkende klasse van Europa er niets van weten en er niets om geven. Maar als Christendom *Christus* is, dan is het vooruitzicht nog niet zo donker”.

Christendom is Christus, en Zijn enige contact met mensen is waar Hij door Zijn volk met hen in aanraking komt. Naar mate de chaos in de wereld toeneemt, wordt er meer gespeculeerd over de toekomst van de gemeente en die van de wereld. De krachten van de duisternis zullen proberen zo’n grote invloed op het verloop van de wereldgeschiedenis uit te oefenen, dat de Christelijke Gemeente ontmoedigd en verbijsterd zal zijn. De tendens zal dan steeds meer zijn om in onszelf te keren in onderlinge gemeenschap, met onze eigen gedachten voor wat betreft de wil van God, met onze eigen gebeden en pogingen. Deze tendens zal, als we hierin zouden blijven steken, fataal blijken te zijn. Christenen die met Christus vervuld zijn en niet voor zichzelf leven, zelfs niet voor de geneugten van geestelijke ervaringen en overwinningen, moeten het klooster verzaken. Zij moeten leven met de mannen en vrouwen buiten hun kringen en moeten hen leren kennen en liefhebben. Het is leerzaam te zien hoe de Heiland mensen in nood opzocht. De klacht van de schriftgeleerden en de Farizeeën was: “Wat [is het], dat Hij met de tollenaars en zondaars eet en drinkt?”. Het antwoord van Jezus hierop was: “Die gezond zijn, hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen, om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering” (Mark 2:16-17). Petrus legde het als volgt uit: “Die [het land] doorgegaan is, goedgeoede, en genezende allen, die door de duivel overweldigd waren; want God was met Hem” (Hand 10:38). Als we onszelf zoeken te beschermen en uit zijn op onze eigen geestelijke bevrediging, verloochenen we duidelijk Zijn volle doel met ons leven. Hij zei tot Zijn discipelen: “gelijk Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook u” (Joh 20:21); en dezelfde gedachte wordt door de apostel geformuleerd in Filippenzen: “Een ieder zie niet op het zijne, maar een ieder [zie] ook op hetgeen van de anderen is. Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was; Die ... gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises” (Fil 2:4-8).

Als we ons zoeken te mengen onder anderen en hen te winnen, zullen we een grote hulpeloosheid ervaren, en ons afvragen hoe er ooit iets tot stand kan komen. We hoeven niet verbaasd te zijn. Onze zwakheid zal juist onze kracht zijn. Zwakheid is de wet van Golgotha en de basis van alle getuigenis dat direct door het leven gegeven wordt is: “Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, [doch] niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft” (Gal 2:20). Denk er eens aan: “Christus leeft in mij”. Waarom zouden we de beschutting van het klooster zoeken? Hij die rondging, goedgeoede, Die God openbaarde aan de mensen, Die midden in het geraas

van de wereld overwon en op het kruis van Golgotha overwonnen heeft, zet Zijn dagen voort in mij!
De brandende vraag is dan: ben ik bereid om mijn rug naar al het andere toe te keren opdat ik de
weg hiervan kan leren? *Heb ik Hem genoeg lief om dat te doen?*

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm